P7_TA(2014)0061

ES tiesību aktu atbilstība un subsidiaritāte un proporcionalitāte — labāka tiesību aktu izstrāde

Eiropas Parlamenta 2014. gada 4. februāra rezolūcija par ES tiesību aktu atbilstību un subsidiaritāti un proporcionalitāti — 19. ziņojums par tiesību aktu labāku izstrādi, 2011. gads (2013/2077(INI))

Eiropas Parlaments,

– ņemot vērā Iestāžu nolīgumu par tiesību aktu labāku izstrādi[1],

– ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 2. protokolu par subsidiaritātes un proporcionalitātes principu piemērošanu, jo īpaši tā 4., 6. un 7. pantu,

– ņemot vērā praktiskos pasākumus, par kuriem attiecībā uz LESD 294. panta 4. punkta īstenošanu, ja tiktu panākta vienošanās pirmajā lasījumā, 2011. gada 22. jūlijā vienojās Eiropas Parlamenta un Padomes atbildīgie dienesti,

– ņemot vērā 2012. gada 13. septembra rezolūciju par 18. ziņojumu par tiesību aktu labāku izstrādi — subsidiaritātes un proporcionalitātes principu piemērošana (2010. gads)[2],

– ņemot vērā 2011. gada 14. septembra rezolūciju par tiesību aktu labāku izstrādi, subsidiaritāti un proporcionalitāti un lietpratīgu regulējumu[3],

– ņemot vērā 2011. gada 8. jūnija rezolūciju par ietekmes novērtējumu neatkarīguma nodrošināšanu[4],

– ņemot vērā Komisijas ziņojumu par subsidiaritāti un proporcionalitāti (19. ziņojums par tiesību aktu labāku izstrādi, 2011. gads) (COM(2012)0373),

– ņemot vērā Komisijas paziņojumus par ES tiesību aktu normatīvo atbilstību (COM(2012)0746) un (COM(2013)0685),

– ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Lietpratīgs regulējums — reaģējot uz mazo un vidējo uzņēmumu vajadzībām” (COM(2013)0122),

– ņemot vērā Komisijas dienestu darba dokumentu par lietpratīga regulējuma attiecībā uz MVU uzraudzību un apspriešanu (SWD(2013)0060),

– ņemot vērā Komisijas paziņojumu par lietpratīgu regulējumu Eiropas Savienībā (COM(2010)0543),

– ņemot vērā Padomes 2013. gada 30. maija secinājumus par lietpratīgu regulējumu,

---

1 OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.
2 OV C 353 E, 3.12.2013., 117. lpp.
3 OV C 51 E, 22.2.2013., 87. lpp.
4 OV C 380 E, 11.12.2012., 31. lpp.

– ņemot vērā augsta līmeņa neatkarīgu ieinteresēto personu grupas ar administratīvo slogu saistītiem jautājumiem 2011. gada 15. novembra ziņojumu „Eiropa var labāk: ziņojums par paraugpraksi dalībvalstīs, lai ES tiesību aktus īstenotu vismazāk apgrūtinošā veidā”,

– ņemot vērā Reģionu komitejas 2013. gada 30. maija atzinumu[1],

– ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,

– ņemot vērā Juridiskās komitejas ziņojumu un Konstitucionālo jautājumu komitejas atzinumu (A7-0056/2014),

A. tā kā lietpratīga regulējuma programma ir mēģinājums apvienot centienus saistībā ar tiesību aktu labāku izstrādi, ES tiesību aktu vienkāršošanu un administratīvā sloga mazināšanu, kā arī virzīties uz labu pārvaldību, kā pamatā ir uz faktisko situāciju balstīta politikas izstrāde, kurā būtiska nozīme ir ietekmes novērtējumiem un *ex-post* kontroles pasākumiem;

B. uzskata, ka valstu parlamentiem būtu jāiesaistās jauno noteikumu *ex-post* izvērtēšanā, tā attiecīgi palīdzot Komisijai ziņojumu sagatavošanā un vispārēji uzlabojot valstu parlamentu veikto Eiropas jautājumu novērtējumu;

C. tā kā 2003. gada Iestāžu nolīgums par tiesību aktu labāku izstrādi vairs nav piemērots pašreizējai ar Lisabonas līgumu radītajai tiesiskajai videi, jo īpaši ņemot vērā ES iestāžu īstenoto pakāpenisko pieeju attiecībā uz kopīgu politisko deklarāciju pieņemšanu par skaidrojošajiem dokumentiem un sekretariāta līmeņa praktiskos pasākumus LESD 294. panta īstenošanai,

Vispārīgas piezīmes

1. uzsver, ka Eiropas līmenī ierosinātajiem un pieņemtajiem tiesību aktiem vajadzētu būt vienkāršiem, efektīviem un lietderīgiem, ar skaidru pievienoto vērtību, viegli saprotamiem un pieejamiem visās dalībvalstu oficiālajās valodās, kā arī sniegt visus iespējamos ieguvumus ar vismazākajām izmaksām; atzīst, ka ekonomikas krīze ir palielinājusi spriedzi attiecībā uz valsts pārvaldes iestāžu resursiem, un uzskata, ka apņemšanās izstrādāt skaidrus un viegli transponējumus tiesību aktus ļautu mazināt daļu sloga, ko izjūt valstu pārvaldes iestādes un privātpersonas, kurām jāievēro likums; uzsver, ka Eiropas iestādes ir atbildīgas par to, lai tiesību akti būtu skaidri un viegli saprotami un neradītu nevajadzīgu administratīvo slogu iedzīvotājiem vai uzņēmumiem;

2. uzsver, ka jauno noteikumu ietekmes uz MVU vai lielajiem uzņēmumiem novērtējums nedrīkst nedz izraisīt darbinieku diskrimināciju atkarībā no uzņēmuma lieluma, kurā tie strādā, nedz kaitēt darbinieku pamattiesībām, tostarp tiesībām saņemt informāciju un tiesībām tikt uzklausītiem, darba apstākļiem, labklājībai darbā un tiesībām uz sociālo nodrošinājumu, nedz arī kavēt šo tiesību īstenošanas uzlabošanu vai garantēšanu darbvietā, saskaroties ar līdzšinējiem un jauniem ar darbu saistītiem riskiem;

3. uzsver, ka, pieņemot tiesību aktus, Eiropas iestādēm ir jāievēro subsidiaritātes un proporcionalitātes principi;

4. atgādina par savām iepriekš izteiktajām piezīmēm, ka Ietekmes novērtējuma padome un

---

[1] OV C 218, 30.7.2013., 22. lpp.

valstu parlamenti daudzos gadījumos ir konstatējuši, ka Komisijas ietekmes novērtējumos šiem principiem nav pievērsta pietiekama uzmanība; atkārtoti pauž sarūgtinājumu, ka šāda kritika ir jāatkārto vēl nākamajā gadā;

5. uzskata, ka tiesību aktu labāka izstrāde būtu jāīsteno atbilstīgi daudzlīmeņu pārvaldības principam, t. i., saskaņojot ES, valstu iestāžu un vietējo un reģionālo iestāžu rīcību;

6. atkārtoti aicina vēlreiz apspriest 2003. gada Iestāžu nolīgumu par tiesību aktu labāku izstrādi, lai ņemtu vērā ar Lisabonas līgumu radīto jauno tiesisko vidi, nostiprinātu pašreizējo paraugpraksi un pielāgotu šo nolīgumu atbilstīgi tiesību aktu labākas izstrādes programmai; iesaka, lai visi jaunie nolīgumi tiku pieņemti, pamatojoties uz LESD 295. pantu, un lai tie visi būtu saistoši;

7. mudina Komisiju un Padomi uzsākt sarunas ar Parlamentu par LESD 290. un 291. panta pienācīgas piemērošanas kritērijiem; uzskata, ka to varētu veikt, pārskatot Iestāžu nolīgumu par tiesību aktu labāku izstrādi, tajā cita starpā iekļaujot šādus kritērijus;

8. uzskata, ka dažādie nosaukumi, ko piemēro Komisijas izmantotajām sistēmām pieņemto tiesību aktu novērtēšanai un sloga mazināšanai, rada neskaidrību un ir nevajadzīgi sarežģīti; iesaka pieņemt vienotu nosaukumu ar virsrakstu „Tiesību aktu labāka izstrāde”, un atkārtoti aicina izvirzīt vienu par šo jautājumu atbildīgo komisāru;

9. aicina Komisiju paplašināt pārskatu par proporcionalitātes principa ievērošanu, jo īpaši attiecībā uz LESD 290. un 291. panta piemērošanu saistībā ar deleģētajiem un īstenošanas aktiem;

10. uzskata, ka lielākas demokrātiskas likumības kontekstā vairāk uzmanības būtu jāpievērš agrīnās brīdināšanas sistēmai;

Subsidiaritātes mehānisms dalībvalstu parlamentiem

11. norāda, ka ekonomikas un finanšu krīzes laikā ir nepieciešama labāka politikas koordinēšana un Savienības pilnvaru pastiprināšana dažādās jomās, tomēr ir būtiski saglabāt arī skaidru izpratni par kompetenču sadalījumu Eiropas Savienības daudzlīmeņu pārvaldības sistēmā un pēc atklātām debatēm pārredzami pieņemt lēmumus visatbilstošākajā līmenī, samazinot birokrātiju;

12. uzsver, ka Eiropas iestādēm ir jāievēro subsidiaritātes un proporcionalitātes principi, kas nostiprināti Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā un Līgumam par Eiropas Savienības darbību pievienotajā 2. protokolā un kam ir vispārīgs raksturs — tie ir saistoši iestādēm Savienības pilnvaru īstenošanā ar izņēmumu, ka subsidiaritātes principu nepiemēro tajās jomās, kuras ietilpst Savienības ekskluzīvā kompetencē;

13. ierosina izvērtēt, vai ES līmenī būtu jānosaka piemēroti kritēriji, lai novērtētu atbilstību subsidiaritātes un proporcionalitātes principiem;

14. atzīmē, ka 2. protokols valstu parlamentiem paredz oficiālu iespēju sniegt ES likumdevējai iestādei ieteikumu par ierosinātā tiesību akta atbilstību subsidiaritātes principam, izvērtējot to, vai šā tiesību akta mērķus to apjoma vai ietekmes dēļ var labāk panākt Savienības, nevis dalībvalsts līmenī;;

15. uzsver, ka ietekmes novērtējumi ir ļoti svarīgi līdzekļi, kas palīdz pieņemt lēmumus likumdošanas procesā, un šajā sakarībā norāda, ka ir pienācīgi jāapsver ar subsidiaritāti un proporcionalitāti saistītie jautājumi;

16. atzinīgi vērtē dalībvalstu parlamentu ciešāku līdzdalību Eiropas likumdošanas procesā un norāda, ka dalībvalstu parlamenti apliecina aizvien lielāku interesi par to, lai Savienības iestādes atbilstīgi piemērotu šo principu; to apliecina fakts, ka 2011. gadā Eiropas Parlaments saņēma 77 pamatotus atzinumus par to, ka kāda leģislatīvā akta projekts neatbilst subsidiaritātes principam, un 523 cita veida iesniegumus par tiesību akta projekta lietderību, kamēr attiecīgie skaitļi 2010. gadā bija 41 un 299; pauž vēlmi turpināt un pastiprināt sadarbību un parlamentāro dialogu ar valstu parlamentiem;

17. stingri uzsver parlamentārās kontroles nozīmīgumu gan no Parlamenta, gan valstu parlamentu puses; iesaka sniegt valstu parlamentiem būtisku atbalstu, lai tie varētu veikt savus kontroles uzdevumus; ierosina valstu parlamentiem sniegt pamatnostādnes, lai tiem palīdzētu novērtēt atbilstību subsidiaritātes principam;

18. uzsver, ka saskaņā ar LESD 263. pantu Eiropas Savienības Tiesa ir kompetenta izskatīt tiesību aktu likumību attiecībā uz atbilstību subsidiaritātes principam un ka šis princips ir politiska pamatnostādne pilnvaru īstenošanai Savienības līmenī;

19. norāda — no otras puses, Eiropas Savienības Tiesai saskaņā ar Līgumiem ir jurisdikcija tiesvedībā, kas izriet no Līgumu vai jebkādu tiesiskuma principu pārkāpumiem saistībā ar to piemērošanu, un atbilstoši Līgumam par Eiropas Savienību subsidiaritātes un proporcionalitātes principi ir tiesiskuma neatņemama daļa; norāda, ka tādēļ Savienības tiesību aktu likumīguma pārskatīšana tiesā attiecas arī uz atbilstību šiem principiem;

20. uzsver, ka Tiesa savā 2011. gada 12. maija spriedumā lietā C-176/09 (Luksemburga pret Eiropas Parlamentu un Padomi) norādīja — proporcionalitātes princips „prasa, lai ar Savienības tiesību normu ieviestie līdzekļi būtu atbilstoši attiecīgā tiesiskā regulējuma leģitīmo mērķu īstenošanai un nepārsniegtu to, kas ir nepieciešams, lai tos sasniegtu”, un ka „jomās, kurās Eiropas Savienības likumdevējam ir plašas likumdošanas pilnvaras”, šajā kontekstā pieņemtā pasākuma likumību var ietekmēt vienīgi pasākuma acīmredzama nepiemērotība attiecībā uz mērķi, kuru kompetentas iestādes mēģina īstenot, lai gan Eiropas Savienības likumdevējam „sava izvēle ir jābalsta uz objektīviem kritērijiem” un, novērtējot slogu saistībā ar dažādiem iespējamiem pasākumiem, „jāpārbauda, vai ar veikto pasākumu sasniegtie mērķi var pamatot saimnieciski negatīvas sekas, pat būtiskas sekas, kas rodas konkrētiem operatoriem”;

21. konstatē, ka subsidiaritātes princips, kā tas formulēts Līgumos, ļauj Savienībai rīkoties jomās, kuras nav tās ekskluzīvā kompetencē, ja un ciktāl dalībvalstis nevar pietiekami īstenot ierosinātā pasākuma mērķus centralizētā vai reģionālā, vai vietējā līmenī, bet ierosinātās darbības apmēra vai ietekmes dēļ tos var labāk īstenot Savienības līmenī, lai gan saskaņā ar proporcionalitātes principu Savienības darbības saturs un veids nedrīkst pārsniegt Līgumu mērķu sasniegšanai nepieciešamās robežas; norāda, ka subsidiaritātes un proporcionalitātes principi ir cieši saistīti, tomēr atšķirīgi, jo pirmais princips attiecas uz Savienības darbību atbilstīgumu jomās, kuras nav tās ekskluzīvā kompetencē, bet otrais princips attiecas uz likumdevējas iestādes noteikto līdzekļu un mērķu proporcionalitāti un ir vispārējs noteikums, kas reglamentē Savienības pilnvaru izpildi; norāda, ka proporcionalitātes apsvēršanā attiecībā uz tiesību akta projektu, protams, būtu jāievēro arī subsidiaritāte, un ka tajā pašā laikā subsidiaritātes pārbaude nebūtu pietiekami efektīva,

nepārbaudot proporcionalitāti;

22. konstatē, ka Komisija 2011. gadā saņēmusi nelielu skaitu deputātu jautājumu (32 no vairāk nekā 12 000) par tēmām, kas saistītas ar atbilstību subsidiaritātes un proporcionalitātes principiem;

23. uzsver to, ka 2011. gadā Komisija saņēmusi 64 pamatotus atzinumus 2. protokola nozīmē par subsidiaritātes un proporcionalitātes principu piemērošanu, kas ir ievērojams pieaugums salīdzinājumā ar 2010. gadu; tomēr norāda, ka šie 64 pamatotie atzinumi atbilst tikai 10 % no kopskaitā 622 atzinumiem, ko valstu parlamenti 2011. gadā iesniedza Komisijai attiecīgajā politiskajā dialogā; vērš uzmanību arī uz to, ka ne par vienu no Komisijas priekšlikumiem nav iesniegts pietiekams skaits pamatotu atzinumu, lai uzsāktu „dzeltenās vai oranžās kartes procedūras" atbilstoši Protokolam; tomēr norāda, ka 2012. gada 22. maijā ar Komisijas priekšlikumu (priekšlikums Padomes regulai par to, kā īstenojamas tiesības uz kolektīvu rīcību saistībā ar brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, t. i, priekšlikums Monti II regulai) pirmoreiz uzsāka „dzeltenās kartes procedūru"; uzsver, ka Komisija atsauca priekšlikumu ne tāpēc, ka tā uzskatīja, ka ir pārkāpts subsidiaritātes princips, bet tāpēc, ka tā secināja — priekšlikums nesaņemtu pietiekamu politisko atbalstu Parlamentā un Padomē, lai nodrošinātu tā pieņemšanu;

24. uzskata, ka subsidiaritātes principa pārbaudes mehānismam ir jābūt galvenajam instrumentam sadarbībai starp Eiropas un dalībvalstu iestādēm; ar gandarījumu norāda, ka šis instruments praksē tiek izmantots kā saziņas un sadarbības dialoga līdzeklis starp dažādiem Eiropas Savienības daudzlīmeņu pārvaldības sistēmas iestāžu līmeņiem;

25. ar bažām norāda — dažos pamatotos valstu parlamentu atzinumos uzsvērts tas, ka vairākos Komisijas tiesību aktu priekšlikumos subsidiaritāte nav pietiekami pamatota vai šāda pamatojuma nav vispār;

26. ierosina izpētīt iemeslus, kāpēc valstu parlamenti ir iesnieguši tikai dažus oficiāli pamatotus atzinumus, un noteikt, vai tas ir tāpēc, ka visas puses ir ievērojušas subsidiaritātes principu, vai tāpēc, ka valstu parlamenti nespēj izpildīt šo principu līdzekļu trūkuma vai stingri noteikto termiņu dēļ; uzskata, ka būtu vēlama Komisijas sniegta analīze;

27. uzsver, ka Eiropas Savienības iestādēm ir jādod iespēja valstu parlamentiem rūpīgi pārbaudīt tiesību aktu priekšlikumus, nodrošinot, ka Komisija sniedz detalizētu un visaptverošu pamatu likumdošanas lēmumiem par subsidiaritāti un proporcionalitāti saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 2. protokola 5. pantu;

28. turklāt šajā sakarībā norāda, ka pašreizējais laika grafiks, kas paredzēts valstu parlamentu subsidiaritātes un proporcionalitātes pārbaužu veikšanai, bieži ir izrādījies nepietiekams;

29. uzskata, ka grūtības laika un resursu ziņā, ar kurām saskaras valstu parlamenti, sniedzot atzinumus par tiesību aktu projektiem, veicina pieņēmumu, ka Eiropas Savienībā trūkst demokrātijas;

30. atgādina, ka Parlaments jau agrāk ir aicinājis sīkāk izpētīt problēmas, ar ko saskaras valstu parlamenti, lai uzlabotu pašreizējā mehānisma darbību; uzskata, ka būtu arī vēlams izpētīt pasākumus šā mehānisma stiprināšanai, kas — iespējams, nākamajā Līguma pārskatīšanā — varētu nodrošināt vairāk tiesību valsts parlamentiem; ierosina, ka šādā pārskatīšanā būtu jāapsver, kāds būtu piemērotākais valstu parlamentu atzinumu skaits, lai

sāktu šādu procedūru, vai tās pamatā vajadzētu būt tikai subsidiaritātes principam, un kādai vajadzētu būt tās ietekmei, jo īpaši ņemot vērā neseno pieredzi ar „dzeltenās kartes procedūru”; uzskata, ka šāda diskusija ir noderīgs posms valstu parlamentiem piešķirto pilnvaru pilnveidošanā, saskaņojot pamudinājumus veikt rūpīgu pārbaudi ar ietekmi Eiropas līmenī;

31. uzskata, ka tikmēr varētu ieviest vairākas iniciatīvas, lai uzlabotu novērtējumu, ko valstu parlamenti veic attiecībā uz Eiropas jautājumiem; jo īpaši ierosina:

   – katrā tiesību aktā, ko publicē *Oficiālajā Vēstnesī*, būtu jāiekļauj piezīme, norādot to valstu parlamentus, kuri snieguši atzinumu, un to valstu parlamentus, kas pauduši bažas par subsidiaritāti;

   – valstu parlamentu pamatotie atzinumi, kas iesniegti saskaņā ar LES un LESD pievienotā 2. protokola 6. pantu, būtu nekavējoties jānodod likumdevējiem;

   – varētu sagatavot pamatnostādnes, nosakot kritērijus pamatotiem atzinumiem par subsidiaritātes jautājumiem;

   – aicināt valstu parlamentus veikt to sagatavoto *ex-ante* novērtējumu un Komisijas veikto *ex-post* novērtējumu salīdzināšanu;

Tiesību aktu labāka izstrāde

32. uzskata, ka efektīva pieeja tiesību aktu labākas izstrādes uzdevumiem attiecībā uz spēkā esošajiem tiesību aktiem un turpmākajiem tiesību aktiem palīdzēs Eiropas iestādēm reaģēt uz krīzi; uzskata, ka Eiropas tiesību aktu un likumdošanas prakses reforma ir būtisks instruments, lai nodrošinātu izaugsmi, konkurētspēju un pienācīgas kvalitātes darbvietas Eiropā;

33. atzinīgi vērtē to, ka Komisija arvien lielāku uzmanību velta politikas „ciklam”, uzskatot ES tiesību aktu izstrādes sākšanas, ietekmes novērtējuma, apspriešanas, spēkā stāšanās, īstenošanas un novērtēšanas posmus par saskaņota procesa daļu; šajā sakarībā uzskata, ka vienam no galvenajiem elementiem vajadzētu būt principam „vispirms domāt par mazākajiem” un ka būtu jāuzlabo jaunu tiesību aktu *ex-ante* novērtēšana, tā veidojot saprotamu un pārredzamu procesu izaugsmes un konkurētspējas stimulēšanai Eiropā;

34. šajā saistībā atzinīgi vērtē Komisijas paziņojumus par lietpratīgu regulējumu un par ES tiesību aktu normatīvo atbilstību, kā arī Komisijas dienestu darba dokumentu „Desmit tiesību akti, kas rada lielāko slogu MVU”; uzskata, ka šie dokumenti ir ticams tiesību aktu labākas izstrādes programmas panākums un tajos atspoguļoti daudzi iepriekšējie Parlamenta lūgumi;

35. uzskata, ka minētie retoriskie panākumi tagad būtu jāpārvērš konkrētā rīcībā; tādēļ mudina Komisiju nākt klajā ar konkrētiem priekšlikumiem par kopējā ES regulatīvā sloga mazināšanu, nevājinot darba drošību un veselības aizsardzību, un jo īpaši:

   – rīkoties, lai pēc iespējas ātrāk mazinātu slogu, uz ko, apspriežot desmit apgrūtinošākos tiesību aktus, ir norādījuši MVU visā Eiropā,

   – ierosinot jaunus tiesību aktus, vairāk izmantot atbrīvojumus vai atvieglojumus

mikrouzņēmumiem un MVU, ja tas nepieciešams, un padarot ES publiskā iepirkuma noteikumus labvēlīgākus MVU;

– strauji īstenot apņemšanās, kas noteiktas Komisijas 2013. gada 2. oktobra paziņojumā par normatīvo atbilstību (COM(2013)0685), un līdz pašreizējā sasaukuma pilnvaru termiņa beigām pabeigt svarīgāko politikas jomu novērtējumus, tajos iekļaujot ieguldījumu no visiem pārvaldības līmeņiem galvenajās jomās, kas attiecas uz vietējām un reģionālajām iestādēm;

– uzsākt vērienīgākus pasākumus darbvietu un izaugsmes radīšanai ES, samazinot uzņēmumu reglamentēšanas izmaksas;

– sagatavot gada ziņojumu, galveno uzmanību pievēršot plašākai tiesību aktu labākas izstrādes programmai un ietverot pārskatu par Komisijas ierosināto iniciatīvu panākumiem, tostarp pārskatu par iepriekšējos 12 mēnešos Komisijas pieņemto jauno priekšlikumu radītajām neto izmaksām uzņēmumiem, kā arī šo priekšlikumu radītajām sociālajām izmaksām;

36. uzsver, ka darba drošības un veselības aizsardzības, kā arī darbinieku informēšanas un apspriešanās ar tiem uzlabošana ir divi nozīmīgi aspekti, lai stiprinātu Eiropas ekonomikas produktivitāti un konkurētspēju; uzsver, ka spēcīgs un stabils regulējums minētajās jomās nevis kavē, bet drīzāk veicina izaugsmi;

37. uzskata, ka Komisijai vajadzētu turpināt izskatīt iespēju likumdošanas procesā ieviest „baltās grāmatas” posmu; uzskata, ka, sniedzot ieinteresētajām personām iespēju izteikt viedokli par priekšlikumu projektiem un saistītajiem provizoriskajiem ietekmes novērtējumiem, tiktu uzlabota Komisijas iesniegto tiesību aktu projektu kvalitāte, nepamatoti nepaildzinot topošo tiesību aktu sagatavošanas laiku;

38. turklāt atgādina par Komisijai izteikto Parlamenta aicinājumu iesniegt priekšlikumus par regulatīvās kompensēšanas īstenošanu, kurai būtu vajadzīga ekvivalentu izmaksu kompensāciju noteikšana pirms tādu jaunu tiesību aktu pieņemšanas, kas paredzētu izmaksu rašanos; norāda, ka ES tiesību akti automātiski nepadara 28 valstu tiesību aktus par nederīgiem kāda Eiropas tiesību akta dēļ, un tas arī automātiski nenozīmē, ka jauns Eiropas tiesību akts rada mazāku slogu nekā attiecīgie valsts tiesību akti; tādēļ mudina Komisiju nopietni izskatīt šo priekšlikumu un sniegt tā ietekmes novērtējumu līdz pašreizējā parlamenta pilnvaru termiņa beigām 2014. gadā;

39. pauž nožēlu par to, ka Komisija ir iecerējusi atsaukt savu priekšlikumu par Eiropas privātā uzņēmuma statūtiem, kuru Parlaments aicināja iesniegt normatīvā patstāvīgā ziņojumā, aicina Komisiju pirms jebkuru tādu priekšlikumu atsaukšanas, kuru pamatā ir normatīvs patstāvīgais ziņojums, apspriesties ar Parlamentu;

40. uzsver vienkāršošanas nozīmīgumu normatīvās vides pilnveidošanā, īpaši attiecībā uz vietējām un reģionālajām iestādēm, kuru resursi tiesību aktu īstenošanai bieži vien ir ierobežoti un samazinās;

41. uzskata, ka pārmērīga reglamentēšana ir prakse, kad dalībvalstis, transponējot ES direktīvas valsts tiesību aktos, pārsniedz tajās noteiktās minimālās prasības; atkārtoti pauž atbalstu nevajadzīgas pārmērīgas reglamentēšanas izskaušanai un tādēļ gadījumos, kad notiek pārmērīga reglamentēšana, aicina dalībvalstis norādīt tās iemeslus;

Ietekmes novērtējumi un Eiropas pievienotā vērtība

42. atzinīgi vērtē mēģinājumu Komisijas ietekmes novērtējumos plaši un visaptveroši izskatīt iespējamo ietekmi, tomēr uzskata, ka pastāv vairāki veidi, kā sistēmu varētu vēl pastiprināt, piemēram, iekļaujot teritoriālo dimensiju (finansiālo un administratīvo ietekmi uz valstu, reģionālajām un vietējām iestādēm); šajā saistībā atzinīgi vērtē Komisijas lēmumu līdz 2014. gada jūnijam atjaunināt, apvienot un pārskatīt Ietekmes novērtējuma pamatnostādnes, un patur tiesības turpmākajos mēnešos sīki izstrādāt šo pamatnostādņu iespējamos uzlabojumus; pieprasa, lai šajos ietekmes novērtējumos, kas būtiski ietekmē sabiedrības un politiķu uzskatus, tiktu ievērots daudzvalodības princips;

43. aicina Komisiju analizēt ietekmes novērtējumu sagatavošanā izmantoto metodoloģiju ar mērķi izvērtēt uzlabošanas iespējas gan attiecībā uz kvalitatīvajiem rādītājiem, gan uz vispārējo konsultāciju procesu, īpašu uzmanību pievēršot attiecīgo ieinteresēto personu iesaistīšanai;

44. uzskata, ka Komisijas publicētā ietekmes novērtējuma saturam ir pilnīgi jāatbilst komisāru kolēģijas pieņemtā tiesību akta priekšlikuma saturam; prasa automātiski atjaunināt visus ietekmes novērtējumus attiecībā uz priekšlikumu, kurā kolēģija izdarījusi grozījumus, lai atspoguļotu komisāru veiktās izmaiņas;

45. aicina Komisiju stiprināt Ietekmes novērtējuma padomes *(INP)* nozīmi un neatkarību un jo īpaši pabeigt un iesniegt tiesību aktu priekšlikumus tikai tad, ja Ietekmes novērtējuma padome tos ir apstiprinājusi, sniedzot labvēlīgu atzinumu; mudina INP izmantot sociālo partneru kompetenci;

46. uzskata, ka pašreizējā atruna, ka Komisijas ietekmes novērtējums „ir saistošs tikai Komisijas dienestiem, kas iesaistīti tā sagatavošanā, un neskar Komisijas turpmāko lēmumu galīgo redakciju", uzskatāmi parāda būtisku pastāvošās sistēmas nepilnību;

47. atzinīgi vērtē Ietekmes novērtēšanas un Eiropas pievienotās vērtības direktorāta izveidi Parlamentā; uzskata, ka Parlamentam būtu jāpieņem sistemātiska pieeja ietekmes novērtējumu izskatīšanai; atzinīgi vērtē Ietekmes novērtējuma direktorāta gatavotos īsos kopsavilkumus par Komisijas priekšlikumu ietekmes novērtējumiem un uzskata, ka tiem vajadzētu būt komiteju apsvērumu pamatā, apspriežot attiecīgos likumdošanas priekšlikumus; ierosina, ka Parlamenta ietekmes novērtējumos atbilstīgā gadījumā būtu jāiekļauj teritoriālā dimensija; prasa Komiteju priekšsēdētāju konferencē apsvērt, kā šo ieteikumu vislabāk īstenot;

48. atgādina apņemšanos, ko Parlaments un Padome pauda 2005. gada Iestāžu dokumentā „Vienota pieeja ietekmes novērtējumam", proti, veikt ietekmes novērtējumu pirms jebkāda būtiska grozījuma pieņemšanas, ja minētās iestādes šādu rīcību uzskata par atbilstīgu un vajadzīgu likumdošanas procesam; aicina komitejas, īstenojot šo apņemšanos, izmantot Ietekmes novērtēšanas struktūrvienību;

49. turklāt atgādina par 2003. gada Iestāžu nolīgumu par tiesību aktu labāku izstrādi un mudina Padomi, lieki nekavējoties, pabeigt darbu pie mehānisma izveides tās pieņemto būtisko grozījumu ietekmes novērtējuma veikšanai atbilstīgi 2003. gada nolīgumā paredzētajām saistībām;

50. uzstāj, lai Komisija nopietni izskatītu leģislatīvajiem patstāvīgajiem ziņojumiem

pievienotos Eiropas pievienotās vērtības novērtējumus, izvērsti paskaidrojot, kāpēc tā nepieņem vai uzskata par neatbilstošu kādu Parlamenta iesniegto argumentu;

o

o o

51. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai, kā arī dalībvalstu parlamentiem.